

Nora en de Helende Reis

Ik zweer het je, ik was écht niet van plan om nog een keer naar mijzelf te kijken. Na behoorlijk wat therapie, geloof ik het nu wel. Ik ken mijn zwakke en sterke kanten, ik heb mijn ouders vergeven en elke dag doe ik mijn best om het Goddelijke in mezelf te accepteren. Toegegeven, dat lukt niet altijd, maar ja, ik ben ook maar een mens. Toen ik Nora tegenkwam, voelde ik het al weer borrelen. Ze vertelde zo enthousiast over een apparaat waarmee ze met het Wezen kan communiceren, dat ik bijna onmiddellijk overstag ging. Och, dit kan er ook nog wel bij en Nora is gewoon ook een lieve schat. Ik stel haar gezelschap zeer op prijs.

Als ik een week later aanbel, weet ik niet wat me te wachten staat. Na een stevige omhelzing plof ik in een comfortabele stoel, half en half klaar voor een gezellig praatje. Na een kopje thee, krijg ik een ijzeren staaf in mijn hand. Het is verbonden met koper draad met aan het eind een driehoek. Als je vragen stelt reageert het ding met 'ja' of 'neen'. Je kunt het vergelijken met kinisologie. Ik heb zo mijn twijfels of het werkt. Nora begint met haar spuurwerk. We gaan het thema van vandaag opsporen. Waar moeten we naar op zoek? Een steen? Een kaart? Bachbloesem? Het ding zwiëpt heftig 'neen'. Een boek dan? Plots beweegt de draad omhoog. Het is duidelijk 'Ja'. Waar staat het boek? In de eerste helft van de kast? 'Ja'. Onderste rij? 'Neen'. Bovenste? 'Ja'. Tiende boek? 'Neen'. Negende? 'Neen'. Achtste? 'Ja'. Met grote letters staat op de voorkant 'Faalangst'. Jee, ben ik dat thema nog steeds niet ontstegen? Nora zoekt verder en al lijkt het misschien omslachtig, we komen vrij snel tot kern. Ik ben geboeid en samen volgen we de aanwijzingen die ons naar het volgende puzzelstukje brengt. Nora is een kei in het stellen van de juiste vragen en dat kan niet iedereen. Na een tijdje ligt er een belangrijk en gevoelig deel van mijn babytijd op tafel. Het gaat om een verhaal dat ik alleen maar heb gehoord en me niet bewust kan herinneren. En toch heb ik kippenvel van herkenning. Als een echte detective volgt Nora het spoor. Al snel heeft ze kern te pakken en weten we wat ons te doen staat. Mijn wezen is heel duidelijk en zwiëpt ook ter bevestiging of ontkenning als er niets wordt gevraagd en we gewoon in gesprek zijn. Het is de Helende Reis die ik moet doen. Ik heb er wel van gehoord, maar het nog nooit ondergaan. Als ik mijn ogen sluit, neemt Nora me mee naar een innerlijke wereld die door allerlei verschillende lagen gaat. Het ene moment ben ik verdrietig, het andere verstomd, dan is er een schreeuw zo diep dat ik er alleen naar kijken kan. Soms voel ik me verloren, maar Nora heeft me bij de hand. Uiteindelijk kom ik op de bodem. Voor mij is het een strand waar mijn Team liefdevol op mij wacht. Wat ik ook ooit heb ervaren, ik ben nooit alleen geweest. De Reis gaat weer omhoog, op de terugweg ruim ik alle stukjes grondig op. Na een paar uur sta ik knipperend tegen het zonlicht weer buiten. Neen, dit had ik niet verwacht, maar wat ik ben blij dat ik ben gekomen. Ik voel me een ander mens, alsof er iets uit mijn celgeheugen is gewist. Het is maar goed dat ik meteen een vervolgspraak heb gemaakt. Er is eigenlijk niets boeiender dan mijzelf.

